

SENTÈNCIA 2002-41 DE 19 DE SETEMBRE DE 2002

CASS. INVALIDESA PER MALALTIA. Classificació de la invalidesa.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 5 de març de 2002 de la Secció Administrativa de la Batllia va estimar la demanda formulada per la Sra. M.F.M. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions d'aquest organisme de 30 de gener i 18 d'abril de 2001 i declarant que l'agent té dret a ésser beneficiària d'una pensió d'invalidesa per malaltia del grup II, a partir del 1r. de març de 2001.

2n.- Disconforme la demandada amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació en data 3 d'abril de 2002 i el va formalitzar davant d'aquesta Sala el 2 de maig següent. La impugnació es fonamenta en l'argument de què el grau d'I.P.P. que presenta la interessada és només del 51%, de manera que pot realitzar feines lleugeres, que només requereixin un esforç mínim. En el mateix sentit, s'al·lega que l'agent ja tenia reconeguda una invalidesa-malaltia del Grup I, que comptabilitzava amb el desenvolupament d'un treball a temps parcial, i que la seva situació física no ha empitjorat des de llavors, sinó al contrari.

3r.- La part apel·lada va impugnar el recurs mitjançant escrit presentat el 22 de maig de 2002, en què sol·licita la confirmació íntegra de la sentència impugnada.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon.- Tal com ja ha declarat aquesta Sala en diverses sentències relatives a supòsits anàlegs al que ara s'examina, la resolució del present recurs d'apel·lació ha de partir del contingut de l'article 1r. del Reglament d'Aplicació nº 18, el qual disposa que la pensió d'invalidesa que resulti d'una malaltia en el sentit de l'article 28 del Reglament Tècnic es pagarà a l'assegurat que sofreixi una disminució de la capacitat de treball d'almenys dos terços. La situació del malalt haurà de ser jutjada tenint en compte l'estat general, l'edat, les facultats físiques i mentals, així com les seves aptituds i formació professionals.

D'altra banda, l'article 2n. del mateix Reglament estableix les tres categories en que poden ser classificats els invàlids, segons acord del control mèdic, en funció de si poden o no realitzar alguna activitat professional, o si requereixen l'assistència d'una tercera persona per a les activitats essencials de la vida. Aquesta classificació s'ha de fer exclusivament en funció dels elements de caràcter mèdic, ja que les circumstàncies subjectives que presenta l'interessat ja s'han pres en compte per apreciar la disminució de la capacitat de guany d'almenys dos terços.

En darrer terme, la valoració de si l'interessat pot o no dur a terme alguna activitat professional comporta que pugui desenvolupar un treball de manera regular, és a dir, en condicions de relativa normalitat.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, el dictamen pericial que ha estat emès en el període probatori de la primera instància posa de relleu la impossibilitat de què l'agent pugui realitzar tasques laborals que requereixin esforços físics intensos o moderats, al mateix temps que tampoc pot estar molta estona amb la columna cervical forçada, com succeeix en les activitats de conducció de vehicles o de mecanografia. Aquesta situació deriva de les afeccions del raquis cervical i de les espatlles, que comporten una manca de força en ambdues extremitats superiors. D'altra banda, pateix una afonia evident, com a conseqüència de les repetides intervencions quirúrgiques que ha patit per tal de tractar una hèrnia discal a nivell C5-C6.

En aquestes condicions, cal considerar que la sentència apel·lada ha dut a terme una valoració adequada de la patologia que presenta l'assegurada, de cara a classificar la seva invalidesa en algun dels tres grups que contempla l'article 2n. del Reglament d'aplicació núm. 18. Cal tenir en compte la impossibilitat de desenvolupar qualsevol treball que requereixi un esforç físic simplement moderat, així com la manca de força en ambdós braços i, en darrer terme, l'afonia que presenta en parlar una estona, la qual, encara que no sigui per si mateixa invalidat, s'ha de valorar, en unió dels elements anteriors, com una circumstància determinant de la impossibilitat de realitzar un treball regular, en el sentit que ha establert la jurisprudència d'aquesta Sala.

D'altra banda, la mera comparació del grau d'I.P.P. que determina el dictamen pericial (51%) amb el que presentava abans la interessada, que l'assessoria mèdica de la C.A.S.S. fixa en un 40 a 50% (foli 65 de les actuacions de primera instància), impedeix compartir les al·legacions que es formulen en el recurs d'apel·lació sobre la millora de l'estat físic de l'assegurada.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs que interposa la C.A.S.S. i confirmar la sentència apel·lada, sense que procedeixi imposar a cap de les dues parts les costes d'aquesta alçada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència de 5 de març de 2002 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.